

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÁ PAKA, HUSITSKÁ 1695
ročníková práce

Strážci světa
Captain Preic

Veronika Krupičková

Vedoucí ročníkové práce: Mgr. Šárka Polmanová

Předmět: Český jazyk a literatura

Školní rok: 2011-2012

Prohlašuji, že jsem ročníkovou práci vypracovala samostatně. Souhlasím s tím, aby má ročníková práce byla k dispozici zájemcům o její studium.

V Nové Pace 30. 5. 2012

ÚVOD

Mým tématem ročníkové práce je vlastní tvorba z českého jazyka. Toto téma jsem si vybrala už jen proto, že ráda čtu a přečtené knihy porovnávám se zfilmovanými verzemi. Chtěla jsem si vyzkoušet roli spisovatelky a napsat krátký fantasy příběh, který je určený spíše pro starší mládež. Vzorem mi byl Rick Riordan nebo J. K. Rowlingová.

Strážci světa

Captain Preic

Začaly letní prázdniny, o kterých si bude David Williams s jeho přítelkyní Anetou Tiftonovou ještě dlouho vyprávět.

Kdo ví, jak to všechno začalo? Pravdou je, že Davidova maminka si našla nového přítele. No, přítele? David si o tom myslel své. Odhad na lidi měl úplně jiný než jeho mamka. Ona věřila, že je každý člověk hodný a poctivý. David proto věděl, že její přítel James ji chce jen kvůli její nové práci v Londýně. Kvůli práci opustili jejich milovaný New York a přestěhovali se do krásného velkého Londýna.

„Zavál nás tam osud,“ říkala mamka. Ale David na to měl jiný názor. Jeho oblíbená poznámka byla: „No, já si myslím, že to tu bude ještě pěkná otrava!“

Už to jsou tři dny, co se David snažil zvyknout na svůj nový domov a nové prostředí. Svého vlastního otce už pár let neviděl a každý den měl na očích Jamese, který se ho snažil přesvědčit, že on je jeho otec. Tomu David ale nikdy nevěřil. Vyvalil si svůj poslední kufr a šel se omýt do sprchy. Jediné, co ho opět nepřekvapilo, byla smůla. Voda byla ledová a topení nehřálo. Jeho máma paní Williamsová byla velmi krásná a chytrá žena, ale ani v této situaci si sama poradit nedokázala. Poslala Davida za údržbářem a odešla do své nové práce mimo město. To bylo vážně super. David se zaradoval, že bude mít volný byt a místo toho musel hledat údržbáře. Šel si přivolat výtah, aby na něj nemusel čekat, ale co vlastně ještě mohl čekat? O ten ztrouchnivělý výtah, který se sotva držel za popraskaná lana, byl najednou obrovský zájem. Od chvíle poznání svého nového domova má jen smůlu. Ze vchodových dveří ucítil vzduch, který se rozhodně nepodobal čistému ovzduší.

„Fuj, co to tu tak smrdí! No tak to je odporné!“ podotkl s ohrňujícímnosem, „tak na tohle si rozhodně nezvyknu.“ Byl našťvaný na všechno, co se v tomto městě děje, že si nemohl odpustit kopnutí do popelnice, která tak šeredně zapáchala a její odér se mu tak odporně táhnul do nosu. Viděla ho nějaká dívka z vedlejšího domu. Byla moc hezká a také vyděšená, když viděla jeho nevhodné chování.

„Ahoj, já jsem Aneta, nestalo se ti něco?“ zeptala se.

„Ne, nestalo,“ zasmál se sám sobě, „právě jsme se přistěhovali a nevím, kde hledat údržbáře.“ Vysvětlil jí a hanbou se snažil skrýt svůj obličej. Ta dívka se jen pousmála a ukázala na malý domeček na rohu ulice.

„Děkuju ti, Aneto, ale mám naspěch, už musím jít.“ Rozběhnul se po ulici, když Aneta na něj ještě zavolala: „Počkej, Davide, doufám, že se ještě uvidíme!“

Byla červená! Auta troubila a zuřivě pískaly pneumatiky. David už se stačil jen otočit, když slyšel zuřivý psí štěkot a spatřil červené auto, co se hnalo přímo na něj, a černého psa... Otevřel oči. Ležel v nemocnici a spatřil velká žhnoucí světla, která mu svítila přímo do očí.

„Kde to jsem? Kde je máma? Co se stalo?“ Byl dočista zmatený a nikdo mu na jeho otázky neodpovídal, ale doktor brzy zjistil, že je při vědomí a hned mu začal vysvětlovat, co se stalo.

„Ahoj, lež v klidu a nenamáhej se, srazilo tě auto a podle lidí, co tuto nehodu viděli, se tě pokoušel zachránit černý pes, který se rozběhnul proti autu a donutil řidiče stočit volant. Bohužel je to jen pes, a jakmile se situace uklidnila, začal být agresivní a nikoho k tobě nechtěl pustit. Museli jsme ho odchytit a převézt do útulku, protože vypadal, že má nějakou nemoc. Neuměl štěkat, byl to jakýsi chrapot. Tobě se díky němu nic nestalo. Máš drobné odřeniny, naraženou ruku a menší otřes mozku. Později se může objevit nevolnost a bolest hlavy. Někjaké dotazy?“

Doktor působil na Davida velmi mile a přátelsky. Jeho oči byly upřímné a dokázaly udržet pacienta v klidu.

„No, ano, byla tu máma?“ zeptal se David s provinilým výrazem.

„Tvoje máma tu byla a říkala, že přijde ještě zítra. Musíš pochopit, že je v práci a teď si nemůže dovolit žádné úlevy.“

„Počkat, zítra? Jak dlouho tu budu? To mě nepustíte teď domů?“

„V žádném případě! Musíme si tě tu alespoň do zítřka nechat. Uvidíme, jestli nebudeš mít nějaké následky a když to dobře půjde, tak tě pustíme možná dříve,“ kamarádsky se na Davida pousmál a počkal, jestli nebude mít David ještě nějaké otázky.

„A co ten pes? Zachránil mi život, nemůžu ho nechat v útulku!“ skoro vyčítavě podotknul David.

„Ten pes byl černý dobrman. Dobrmani jsou velmi nebezpeční i pro člověka a ten, co tě zachránil, byl stále agresivní. Teď je v útulku, jestli si ho někdo nevyzvedne, tak se asi bude muset utratit. Ale měl by ses trošku prospat, takže teď na to nemysli.“ Zhasnul lampičku a odešel. David zavřel oči a na přání pana doktora usnul.

„Haló, Davide, vzbud' se, to jsem já, Aneta!“ sladký hlas pomalu Davida probouzel, „Davide!“

„Ahoj, co tu děláš?“

„Přišla jsem se podívat, jak se ti daří a toho psa, co ti zachránil život, chtějí dnes utratit!“

„Aneto, to se nesmí stát! On mi zachránil život, musím mu to oplatit!“

„Já vím, Davide, pomůžu ti, kdy tě pustí?“

„Měli by už dnes, ale nestihnu to. Zdál se mi sen, jak jdu po ulici a na rohu knihovny sedí černý obrovský pes. Dveře knihovny se otevřeli, on vešel dovnitř a běžel ke starému obrazu, který ležel pod kobercem. Aneto, tohle není jen tak, toho psa musíme zachránit! Ten sen, bude to nějak souviset.“

David svým velmi přesvědčivým výrazem donutil Anetu, aby šla do útulku zachránit psa a sám si přehrával filmy o záhadách.

„Máš pravdu, něco na tom bude, jdu hned do útulku a pak se za tebou stavím.“

„Ano, to budeš hodná.“

ÚTULEK

Aneta poslechla Davida a šla do útulku, který je daleko za městem. Bylo to strašidelné místo a ona sama si musela dodávat odvalu, protože se začala bát. Tenkrát jí babička vyprávěla, že tu straší. Ten, kdo vstoupí bez svolení, bude roztrhán na kusy a předhozen psům. Aneta se bála psů už jen proto, že babiččiny historky měly v sobě vždy něco pravdivého.

Brána útulku byla zamčená a příliš vysoká, než aby se dala přelézt. Ale dole byla přece jenom velká díra, aby se dala podlézt. Aneta opatrně složila ruce pod sebe, lehla si na zem a bránu podlezla.

Bohužel žádní psi ani ten černý obrovský dobrman. Aneta se rozhlížela, ale na téhle straně zdi byla sama. No co, měla by to tam alespoň prohledat. Nahore v oblacích nebyl žádný ptáček, jako by se útulku všichni vyhýbali.

„Tak jo, jdu na to.“ Útulek je dočista prázdný. „Haló, je tu někdo?“ Konečně se jí někdo ozval. Ozvěna se jí vrátila zpět do ucha jako bumerang a ona byla stále sama. „Musím najít toho psa.“ V klecích není ani chloupek, všude je ticho a prázdno.

„A mám tě, zlodějko?!“ zavrčel najednou nějaký chlápek.

„Ne, pusťte mě, já nic neukradla!“ Aneta byla v šoku. Dech se jí zastavil dřív, než začala křičet o pomoc.

„Kde je ta mapa?! Ukradla jsi ji, vrať ji zpět nebo se už odtud nedostaneš!“ křičel chlápek a nenechal si od Anety vysvětlit ani slovo. Velký černý pes, který vyběhl z lesa vedle útulku, skočil na muže, který Anetu nechtěl pustit. Proměnil se v psa a začal psí boj. Černý dobrman jednoznačně vyhrával, a proto ten chlápek uvězněný v psí kůži zmizel. Vypařil se!

„Poběž za mnou!“ naznačoval pes a stále se otáčel, aby zjistil, jestli mu Aneta rozumí.

Oba běželi do lesa, kde byl podzemní úkryt. Ale co to mělo znamenat? Kdo to vlastně byl? Aneta byla zmatená. „Dobře, tak mám asi vidiny. To není možné, vždyť ten chlap se změnil v psa a ještě mluvil. Jak se může člověk změnit v mluvícího psa? Nějaké kouzlo? Já šílím, patřím do blázince.“ Aneta chodila tam a zpátky a největší problém jí dělalo se zastavit. Nevěděla, co si má myslet. Viděla kouzlo, zázrak nebo byla opravdu tak zmatená?

„Zadrž, Aneto!“ Další z nevysvětlitelných kouzel bylo tu. Pes na ni z kouta zakřičel a Aneta ztuhla zděšením. Koktavým hlasem ze sebe dostala alespoň pár slůvek.

„Ty,...ty taky mluvíš? To není možné! Potřebuji psychologa!“

„Ano, mluvím, Aneto, uklidni se, já ti to všechno vysvětlím, ale teď se musíš uklidnit a dostat Davida z nemocnice! Když ti chlápci nedostali nás, půjdou po něm! Teď ho musíme zachránit!“ uvažoval pes.

„Proč by šli po něm? Co provedl?“

„To ti vysvětlím později, ale už vážně musíme jít, jinak to nestihneme!“

Aneta popadla mikinu, otevřela dveře záchranného krytu a rozběhla se do nemocnice.

„Jak ti mám říkat? Máš nějaké jméno?“

„Jmenuji se Captain Preic, ale říkej mi Preici.“

„Máš anglické jméno? No, dobře, ale poslouchej mě, teď musíš zůstat zde, protože psi do nemocnice nesmí.“

„Ano, žil jsem v zemi, kde se mluvilo jen anglicky. Zůstanu, ale pospěš si, něco se děje, cítím to!“

Aneta vběhla do dvora nemocnice, kde postávali policisté. Měli v ruce Davidovo oblečení a cvičení psi čichali stopy po zemi. Co se tady stalo? Anetu během chvilky popadl pocit úzkosti a sevřel se jí žaludek. Co se stalo s Davidem? Proč mají policisté Davidovo oblečení? Aneta běžela na recepci celá vyděšená a ještě než se stačila uklidnit, vyhrkla za sebe pár zmatených slov: „Kde je David? Kde je? Co se s ním stalo?“

„Promiň, ale podrobnosti mohu podávat jen rodinným příslušníkům, támhle stojí jeho máma, třeba ti něco řekne.“

Aneta šla po chodbě za Davidovou mámou a prohlížela si stopy na zemi. Některé byly od psů a některé od lidí. Aneta byla chytrá, a proto jí hned došlo, že tu byl ten divný muž z útulku a rozhodně nebyl sám. Rychle všechny psí stopy smazala, aby to policistům nepřišlo divné a šla za paní Williamsovou.

„Dobrý den, já jsem Davidova kamarádka, seznámili jsme se teprve včera.“

„Aha, ty budeš Aneta, že?“ paní Williamsová Anetu už dobře znala, protože jí David o ní vyprávěl a řekl jí, že jí může důvěřovat. Aneta poznala, že Davidova maminka je na tom hodně špatně, a tak jí bylo jasné, že došlo k nejhoršímu.

„Co se děje? Kde je David?“

„David zmizel, nikdo si to neumí vysvětlit, najednou v pokoji nebyl. Kamery nic nezachytily a psi do nemocnice nikdo nedostane, bojí se sem jít. Ani žádné stopy nevyčuchali. S tím se policisté nikdy nesetkali!“

„Nebojte se, paní Williamsová. Já ho najdu! A slibuji, že bude v pořádku!“

Aneta byla v tísnivé situaci. Proč Davida zajali a kam ho odvedli? A jak se vlastně dostal z nemocnice nezpozorován? Už ji nemohlo nic překvapit, ale musí zachránit Davida. Běžela před nemocnici oznámit Preicovi, co se stalo.

„Preici! Preici! Davida chy ...“

„Chytili, já vím! Už jsem to slyšel. Tak teď mě poslouchej. Jsem z jiné doby, přišel jsem, abych zachránil váš svět před zkázou. Před několika miliony let byla ztracena magická flétna. Říká se, že ji stvořil sám bůh podsvětí Hádes, aby mohl své poddané přemísťovat z podzemí. Ten, kdo má flétnu, může být pánem světa, protože flétna nemá jen moc přemísťovat se, ale i ovládat vše živé. Když dopustíme, aby smrtodoci našli flétnu dříve než my, tak celý svět ovládnou zlí psi, kteří lidskou rasu během několika týdnů vyhubí. Musíme proto najít všechny tři prsteny, jinak Davida už nevidíme.“

„Kdo jsou smrtodoci?“ zeptala se Aneta s nechápavým výrazem. Tohle slyšela poprvé. Bylo to určitě z anglického slova.

„To jsou psi, kteří se přemění v člověka jen v tomhle světě a v jediný důvod. Zabít! Žijí v podzemí. Je lehké se tam dostat, ale nikdo nikdy nevyšel ven, kromě jednoho muže jménem Nicolas Williams. Předpokládám, že to byl Davidův otec, který otevřel bránu dimenzí.“ vysvětlil Preic klidným hlasem, aby Anetu nevystrašil.

„A víš, kde máme flétnu hledat?“ Aneta byla opravdu smutná, protože jejím úkolem nebylo jen zachránit Davida, ale taky celý svět. Než stačil Preic odpovědět, Anetiny oči se zalily slzami.

„Aneto, nebreč, musíš teď nabrat hodně síly, všechno dobře dopadne, věř mi. Potřebujeme mapu, ale nevím, kde se nachází. To věděl jen David, jestli je potomek Nickolase Williamse. Měl jsem na obojku trochu prachu z mapy, kterou hledáme. Při té bouračce jsem prach nasypal Davidovi do očí, a když byl v bezvědomí, zdál se mu sen s cestou k mapě. Když budeme mít flétnu, tak se všichni tři z toho podzemí

dostaneme! Ta flétna ti splní skoro cokoli,“ vysvětloval Preic a zamyšleně si v hlavě promítal poslední situace, aby si vzpomněl, jestli náhodou někdo neví, kde se mapa nachází.

„Preici, já vím kde je!! David říkal, že se mu zdál sen! Bylo tam něco o knihovně a starém obrazu. Musíme do knihovny!“ vzpomněla si Aneta, zvedla se ze země, otřela slzy a dala se do běhu.

„To bude ono, ty jsi na to přišla!“ potvrdil Preic a pospíchal za ní. Nohy se mu pletly z nečekaného startu a městský chodník nebyl zrovna v udržovaném stavu. Všude se povalovaly plechovky a slupky od banánů, které Anetu s Preicem hodně zpomalovaly, protože se jim museli vyhýbat, a tak se ze sprintu za mapou stal kličkovací běh.

KNIHOVNA

Aneta připnula Preice na vodítko, aby neměla problémy s policisty, protože u nich ve městě byla taková vyhláška, a přemýšlela o tom, co vlastně dělá. Ona má zachránit svět? To přece nemůže zvládnout! Smrtodoci jsou chytří. Pokud zjistili, že David ví, kde je mapa k symbolům, nejspíš už ji dávno mají. Stará knihovna na náměstí byla dočista prázdná a dveře byly zamčené. Když Aneta s Preicem dorazili, museli nejdřív vymyslet, kudy se tam dostanou.

„Vypadá to, že jsme tu první. Kdyby tu Smrtodoci byli, vzhled knihovny by se značně změnil,“ dodal Preic s menším úšklebkem.

„Tobě vtípky nikdy nedojdou, že?“ zasmála se Aneta a hledala po kapsách sponku, kterou by se dal otevřít zámek na dveřích knihovny.

„Našla jsem ji, věděla jsem, že se mi bude hodit.“ Strčila sponku do zámku a po chvíli námahy se zámek konečně otevřel. Oba vběhli dovnitř a běželi rovnou ke starému obrazu.

„David říkal něco o tomhle obrazu, ale co s ním?“ Aneta si pomalu začínala myslet, že to byla špatná cesta a sen zůstane jen snem.

„Aneto, sundej obraz a sundej z něj rám. Potom obraz otoč a odkryj tu papírovou desku. To bude ono! Je to naše jediná naděje,“ radil jí Preic, který s takovými skryšemi měl hodně zkušeností. Není to jeho první cesta za záchranou.

„Měl jsi pravdu, mapa tady je! A podívej, na místě, kde byl obraz, je obtisk psí tlapy. No, to s tím asi nesouvisí, takže na mapě je vchod se psí tlapou... Ten vchod je tady v knihovně! Preici, přilož tlapku na tu obtisklou ve zdi tak, aby hezky zapadla!“ Anetu s Preicem napadlo zřejmě to samé. Psí tlapa otevře vchod. Preic na nic nečekal a vtiskl svou tlapu do zdi. Začala padat omítka a postupně i cihly. Aneta s Preicem ustupovali od zdi, aby je kamení nezavalilo.

„Podívej, támhle ty dveře!“ zvolal Preic a oba vešli do dveří.

Šli dlouhou temnou studenou chodbou. Byla tma, protože neměli baterku a Aneta se trochu bála. Všude pískaly krysy a zdi byly slizké a mokré. Po čtyřminutové chůzi došli k rozcestí. Dvě cesty se půlily přímo uprostřed. Bylo to jak z vytisklého obrázku, kde od poloviny došly barvy. Levá strana byla krásná, barevná. Sluníčko svítilo, ptáčci zpívali a motýlci poletovali. Na pravé straně byla tma. Stromy neměly ani lísteček. Vše vypadalo strašidelně a jediné zvíře, které Aneta zahlédla, byl černý krkavec posedávající na kříži. Preic jí vysvětlil, že vpravo je cesta, po které se dojde k podzemí smrtodoků. Většinou se jí každý vyhýbá. Není divu. Aneta s Preicem se vydali doleva k bráně, která byla celá pozlacená a u ní stála jakási paní. Měla krásné sépiové šaty a radostně se usmívala. Její vlasy měly krásný, hnědý nádech a saténové šňůrky na jejích šatech se jen málo lišily od těch hebkých vlasů. A její tvář? Ta byla tak krásná, že by se jí ani vycházející slunce nevyrovnalo. Aneta zůstala s údivem stát. Preic vypadal, že tu paní dobře zná.

„Ahoj, Preici! To jsem ráda, že tě konečně za těch posledních pár let vidím!“ řekla ta krásná žena a s úsměvem začala Preice hladit, „co tě sem přivádí?“

„Ahoj, Terezo! To já taky, ale dlouho se nezdržíme. Potřebujeme najít magickou flétnu, abychom se mohli dostat zpět z podzemí, kde žijí smrtodoci,“ vysvětlil Preic a nechal se dál drbat za uchem. „Mohla bys nám prozradit, kterou cestou se máme dát?“

„Preici! To nemůžete, něco se vám stane, se Smrtodoky není dobré si zahrávat.“ Žena byla velmi vyděšená a Aneta nic nechápala. Nevěděla, kde je. To nebyl její svět. Ale věděla jedno, nebude to lehká cesta. Bude hodně nebezpečná. Přesto se ale odhodlala zachránit svého kamaráda a nechtěla to teď vzdát.

„My tam ale musíme! Mají Davida a ta flétna je to jediné, co nás může všechny zachránit,“ Aneta se odmlčela a se svěšenou hlavou se posadila na lavičku vedle Preice.

„Tak dobře, půjdete pořád rovně. Nesmíte odbočit ani sejit. Až dojdete k dřevěné chalupě, nezastavujte se, odbočte doleva a po pětiminutové chůzi dojdete k podzemí Smrtodoků. Berte na vědomí, že cesta je začarovaná. Tady máte ode mne meč, ten se určitě neztratí,“ dořekla Tereza a jako duha po dešti se vypařila.

„Preici, my jsme v jiném světě? Copak to je možné?!“ zeptala se nechápavě Aneta.

„Je to možné, také jsem se divil, ale ta hodná žena Tereza se mě ujala a já tady pár let žil. Cesta je nevyzpytatelná, proto se drž u mě a buď ve střehu,“ dodal Preic.

Anetě došlo, že na světě se dějí velmi nevysvětlitelné věci a pomalu začala věřit všem povídkám, které slýchávala vždy před spaním. Oba doufali, že David je v pořádku a nic se mu nestalo. Smrtodoci neposkytují milosrdenství.

Na cestě zpozorovali hodně zajímavých věcí. Aneta viděla spoustu masožravých rostlin, které dříve znala jen z vyprávění své babičky nebo z knížek, a některé byly dokonce tak velké, že je museli s Preicem useknout mečem od Terezy. Bohužel se blížil večer a Aneta s Preicem začali být unaveni. Bylo to zde příliš nebezpečné, a tak nemohli zůstat a vyspat se. Aneta už nevnímala a sotva pletla nohama. Oba šli se zavřenýma očima, a kdyby se zastavili, člověk by jim uvěřil, že spí. Skloněná hlava a nepozornost se jim pěkně vymstila. Nedívali se na cestu, takže nemohli vědět, jestli náhodou nepřešli rozcestí, které jim ukazovala mapa. Hmouřili očima a Aneta už skoro usínala, když Preic začal šíleně štěkat a lidskou řečí řvát. Byl asi jeden metr od kraje propasti, když ho Aneta chytila a táhla po svahu zpátky nahoru. Oba se vyčerpaně zhroutili na rozházený štěrk. Preic byl nepěkně poškrábaný. Tlapy mu krvácely. Ocas měl stažený jako vždy, když byl vyděšený.

„Nevím, jak...“ supěl, „já jsem skoro spal a pak ...“

„Počkej,“ zarazila ho Aneta, „poslouchej.“

Oba něco zaslechli – hluboký šepot v temnotě. Uplynulo dalších pár vteřin a Preic podotknul : „Aneto, tady to místo...“

„Pssst,“ Aneta se zvedla ze země.

Zvuk sílil, byl to mumlavý zlý hlas odněkud zdaleka, zdaleka pod nimi. Vycházel z jámy. Aneta se posadila.

„C-co je to za zvuk?“

Preic to už někdy slyšel. Bylo mu to vidět na očích. „Dioderm. Vstup do Diodermu,“ řekl Preic.

Aneta pro jistotu vytáhla meč, který se zaleskl ještě v ranní tmě a ďábelský hlas jako by ochabl, ale jen na chvíli, pak zase nabyl sílu. Jakoby...

„Kouzlo,“ dodal Preic.

„Musíme pryč,“ naléhavě vydechla Aneta. Postavila Preice na všechny čtyři a vydali se rychle k cíli. Nohy se jim nehýbaly dost rychle. Hlas za nimi zesiloval a byl vzteklejší. Rozběhli se. Bylo to taktak.

DIODERMSKÁ PYRAMIDA

Ze zadu je zasáhl chladný proud větru, jako by se celá jáma nadechla. Drali se keřovitou cestou dál a konečně se dostali na vršek kopce, kde se krajina klaněla dioderské pyramidě. Vítr utichl. Z dálky se ještě občas ozývalo zuřivé kvílení. Něco nebylo rádo, že unikli.

Aneta vrátila svůj meč a uložila ho zpět do batohu. „Pojďme, teď už ho snad nebudeme potřebovat,“ Aneta se koukla na Preice, „můžeš chodit?“

Došlápnul. „Jo, jasně. Stejně jsem takovouhle cestu nikdy neměl rád. Děkuju, že si mě chytila dřív, než jsem stihl udělat poslední krok,“ poděkoval Preic.

„Nemáš zač...“

Preic se snažil mluvit statečně, ale třásl se stejně jako Aneta. Ať bylo v jámě cokoli, žádný domácí mazlíček to nebyl. Bylo to nepopsatelně mocné. Oběma se ulevilo, když se k nedaleké propasti otočili zády a vydali se pro flétnu. Všechno nebezpečné snad už bylo za nimi. Po chvílce cesty došli konečně k dioderské pyramidě. Vnější zdi pyramidy se žlutě leskly a zlatá branka byla doširoka otevřena. Oba vešli do zahrádky za brankou a rozhlíželi se tou krásou. Kolik soch se

rozprostíralo po celé zahradě a tvořily jakési strážce pyramidy. Tři vlci, kteří stáli u vchodu do pyramidy, byli z jakéhosi divného materiálu. Preicovi se to nezdálo.

„Aneto!“ zakřičel, „nesahej na tu sochu!“ Pozdě. Po lidském doteku na soše celá krajina zčernala a motýli, co poletovali nad rozkvetlými růžemi, shořeli jako kus papíru. Nad celou pyramidou se stáhla mračna a začala bouřka. Velký blesk, který právě nebe vymrštilo, udeřil přímo do špičky pyramidy, která pomalu začala padat, a velký otřes probudil sochy. Vlci a všechny ostatní nestvůry ožili a vrhnuli se na Anetu s Preicem.

„Co tady pohledáváte?!“ řvali vlci, „vidíte, co jste způsobili?! Celá pyramida se řítí k zemi!“ Rozzuřené sochy se snažily zastavit pád pyramidy a vlci mezitím vyslychali Anetu s Preicem.

„My jsme nechtěli! Rychle vysvětlovala Aneta. My jen potřebujeme flétnu, abychom mohli zachránit našeho přítele Davida! Unesli ho Smrtodoci.“

„Smrtodoci? Ti už tu byli a my nebyli dost silní, abychom pyramidu ubránili.“

„Co? Chcete říct, že flétna už tu není?!“ rozčilovala se Aneta.

„Ne, není! Zklamali jsme. Jako strážci flétny jsme nedokázali ochránit pyramidu a tím ohrozili celou zemi. Musíme ji získat zpět, nemůžeme nechat svět v ohrožení. Slibte nám, že vám jde jen o záchranu přítele a my vám ho pomůžeme osvobodit, když se poté flétna vrátí zpět do pyramidy.“

„Slibujeme, ale pojďme rychle, ať dorazíme dřív, než bude pozdě.“

Všichni se společně vydali na cestu, rozzuřené mramorové vlci s Preicem v čele ukazovali cestu, protože ji velmi dobře znali. Ostatní sochy s Anetou nasedly na stádo koní z pískovce a rozběhly se za vlky. Bouře nepřestávala a celá země se ponořila do hlubin temnoty.

„Pospěšme si, není čas!“ křičely sochy a koně běželi čím dál rychleji. Aneta se držela hřívky koně, který běžel jako o život a nebyl vůbec unavený. Běželi asi hodinu,

když dorazili zpět na rozcestí, kde Aneta s Preicem potkali Terezu, která tam znovu byla.

„Stát!” zavelela Tereza všem sochám, „jedu s vámi! Budete mě určitě potřebovat.” Odhodlaně nasedla na dalšího koně.

„Ale Terezo, tady jde o život!” zašeptala Aneta, „to s námi chceš opravdu jet?”

„Já žiju v téhle zemi, nenechám Smrtodoky, aby ji zničili, budu za ni bojovat stejně jako ty za Davida, takže konec řečí a pojedme, není čas!” Z té krásné ženy se najednou stala obrovská bojovnice s mečem a noži okolo pasu a štítem na zádech. Vypadala, že s bojem a válčením má zkušenost.

Vlci s Preicem nebyli už na dohled a koně šetřili síly na boj. Aneta doufala, že na ně někde počkají a nezačnou bojovat bez nich. To by zemřeli všichni.

„Jsme tady. Na území smrtodoků. Mějte se na pozoru!” podotkla Tereza a hnala koně dál. „Támhle na tom kopci je jejich sídlo. Bude nám trvat už jen pár minut, než tam dorazíme. Aneto, vrhnou se na nás hned, jakmile nás zahlédnou. My všichni je zabavíme a odlákáme. Ty mezitím musíš jet dál a vysvobodit Davida. V tom zmatku si nikdo nevšimne, že si jim proklouzla, ale musíš opatrně!” radila Tereza. Věděla o Smrtodocích víc než všichni ostatní.

„Dobře, ale co když Davida nenajdu? Já mám strach! Bojím se jich!”

„Aneto, my je odlákáme. David bude pravděpodobně ve sklepě. Nikam jinam ho smrtodoci dát nemohli. Neboj se, my to zvládnem. Smrtodoci jsou děsiví a silní, ale porazit je nebude problém.” Tereza se snažila optimisticky dodat Anetě sílu, ale strach měla zřejmě také. Za chvíli to začne. Preic s vlky na ně čekal pod kopcem, aby se ještě domluvili.

„Vtrhneme tam a překvapíme je, jinak se to udělat nedá. Já s Anetou poběžíme pro flétnu a Davida. Vy se postaráte o psy,” Preic to měl předem promyšlené.

„Tak jdemeé!” zaveleli všichni.

Všichni se rozběhli, koně, vlci, všechny sochy běžely do sídla Smrtodoků a vyrazily bránu. Smrtodoci se na ně vrhli už u dvěří a začal boj na život a na smrt. Šílený štěkot a řev, který Aneta viděla jen v televizi v Pánu Prstenů, se odehrával naživo. Koně kopali a kousali, vlci trhali a drápy se jim zasekávaly do kůže zlých, ohavných psů. Tereza se mečem oháněla jako zkušená válečnice a žádný ze psů ji nedokázal

ohrožit. Aneta s Preicem běželi jako poslední a proklouzli smrtodokům přímo před čumákem. David byl přivázaný k okovům a vypadal strašně. Jeho kůže byla bledá až skoro zelená a oči měl rudé.

„Preici, tohle nemůžeme zvládnout,“ Aneta rozpačitě rozdělávala okovy. „Musíme ho na něčem odvézt, sám to neujde. Dojdi pro koně.“

David spadl Anetě rovnou do náručí: „Aneto, děkuju, že jste mě našli.“

„Davide, nemluv, zbytečně se vysiluješ. Až bude po všem, všechno si to povíme.“

„Dobře... ta flétna je támhle ve skříni,“ David sotva mluvil. Neměl sílu ani na pár slov. Jeho hlas se třásl a měl na sobě odřeniny. Po té nehodě byl unaven a otřes mozku se na něm značně projevuje. Aneta popadla flétnu ze skříně a zapískala na ni jednoduchou melodii, u které si přála, aby všichni Smrtodoci zmizeli.

„Aneto, vedu koně. Honem, Davide, posad' se na něj.“ David vyšplhal na hřbet a opustili sklep. Na nádvoří bylo po všem. Tereza měla škrábanec na ruce, ale jinak všechny sochy tento boj vyhrály. Po Smrtodokách ani památky. Aneta vzala flétnu a předala ji sochám.

„Děkujeme vám, vrátíme ji zpět do pyramidy a budeme jí střežit a ochraňovat vlastními životy. Bylo nám ctí s vámi spolupracovat a jsme rádi, že to takhle dopadlo.“

„Můžeme se s pomocí flétny dostat domů?“ zeptal se David.

„Jistě že, tady ji máte. Dostanete se zpět a budete si myslet, že se vám zdál sen. My pro vás přestaneme existovat,“ vysvětlila Tereza.

„Já tu zůstávám, Aneto. Sem patřím, to je můj domov. Byl jsem moc rád, že jste mi pomohli a někdy se zase shledáme,“ Preic se s nimi rozloučil.

„Nashledanou, Aneto a Preici, někdy nás musíte navštívit,“ podotkla Tereza a sochy. Vlci se otočili a běželi s flétnou zpět do pyramidy. Tereza nasedla na koně, zamávala a se stádem odjeli. Poslední vlk čekal na flétnu, která musela ještě Davida s Anetou poslat domů. Aneta se nadechla, foukla do flétny a dál? ...

David ležel s Anetou v nemocnici.

„Davide, co tu děláme?“ probrala se Aneta na pokoji.

„Nemám tušení... pamatuješ si něco?“ zeptal se David.

„Vůbec nic...“

ZÁVĚR

Psaní knihy není tak jednoduché, jak jsem si myslela. Spisovatelky a spisovatelé do psaní vkládají vlastní nápady, fantazii, myšlenky, ale nejvíce svůj čas. Na tomto příběhu jsem strávila opravdu hodně hodin. Jsem ráda, že jsem zvládla napsat něco takového. Mně osobně to dalo spoustu zkušeností, jak nad věcmi přemýšlet.